

Sygn. akt I C 2100/13

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 marca 2014 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy - Śródmieścia w Warszawie, I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Joanna Dalba

Protokolant: apl.adw. Anna Rak

po rozpoznaniu w dniu 19 marca 2014 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W.

przeciwko P. O.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego P. O. na rzecz powoda (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. kwotę 16.037,47 zł. (słownie: szesnaście tysięcy trzydzieści siedem złotych i czterdzieści siedem groszy) wraz z umownymi odsetkami w wysokości 4-krotności stopy kredytu lombardowego NBP od dnia 29 maja 2013 r. do dnia zapłaty;
2. w pozostałym zakresie oddala powództwo,
3. zasądza pozwanego P. O. na rzecz powoda (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. kwotę 1.547,- zł. (słownie: jeden tysiąc pięćset czterdzieści siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 1.344,- zł. (słownie: jeden tysiąc trzysta czterdzieści cztery złote) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;
4. wyrokowi w punkcie 1 nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

Sygn. akt: I C 2100/13

UZASADNIENIE

Pozwem w elektronicznym postępowaniu upominawczym z dnia 29 maja 2013 roku (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od P. O. kwoty 28.868,76 złotych, na którą składają się kwoty:

- kwoty 3.798,46 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 29 maja 2013 r. do dnia zapłaty,
- kwoty 1.431,77 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 29 maja 2013 r. do dnia zapłaty,
- kwoty 90,00 złotych z ustawowymi odsetkami od 29 maja 2013 r. do dnia zapłaty,
- kwoty 117,12 złotych z ustawowymi odsetkami od 29 maja 2013 r. do dnia zapłaty,
- kwoty 16.037,47 złotych z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od 29 maja 2013 r. do dnia zapłaty,

- kwoty 7.393,94 złotych z ustawowymi odsetkami od 29 maja 2013 r. do dnia zapłaty,

oraz wniósł o zasądzenie od pozwanego kosztów sądowych w kwocie 361,00 zł., kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 3.600,00 zł. i zasądzenie zwrotu innych kosztów 6,50 zł.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż dochodzona kwota wynika z braku zapłaty przez pozwanego z tytułu umowy nr (...) z dnia 9 lipca 2008 roku zawartej między pozwanym a (...) Bank S.A., czyli przez poprzedniego wierzyciela. Powód podniósł, iż nabył wierzytelność na podstawie umowy o przelewie wierzytelności. Wskazał, iż przesłane zostało pozwanemu zawiadomienie o dokonaniu cesji wierzytelności wraz z wezwaniem do dobrowolnej zapłaty w terminie 5 dni (pozew k 2-7).

Postanowieniem z dnia 16 lipca 2013 r. Sąd Rejonowy w Lublinie XVI Wydział Cywilny wobec braku podstaw do wydania nakazu zapłaty, przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego dla Warszawy- Śródmieścia w Warszawie.

Pismem z dnia 30 września 2013 roku (data prezentaty) załączył wymienione w pozwie dokumenty (pozew k. 11 – 51).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

(...) Bank (...) S.A. (dawnej (...) Bank S.A.) z siedzibą w W. i pozwany P. O. byli związani umową pożyczki gotówkowej zawartej w dniu 9 lipca 2008 r. (umowa – k. 39- 44 v.)

W dniu 22 stycznia 2010r. (...) Bank S.A. z siedzibą we W. wystawił przeciwko pozwanemu bankowy tytuł egzekucyjny. (kopia (...) k. 45– 46)

Postanowieniem z dnia 26 marca 2010 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy- Śródmieścia w sprawie o sygn. VI Co 496/10 nadał ww. tytułowi klauzulę wykonalności. (kopia postanowienia – k. 46verte- 47)

(...) Bank S.A. skierował sprawę do egzekucji, składając wniosek o jej wszczęcie do Komornika przy Sądzie Rejonowym dla m.st. Warszawy J. P..

Postanowieniem z dnia 18 października 2008 r. Komornik umorzył prowadzone postępowanie egzekucyjne z uwagi na stwierdzenie jego bezskuteczności. (kopia postanowienia – k. 48)

W dniu 24 sierpnia 2011 roku (...) Bank S.A. z siedzibą we W. przesłał pozwanemu zawiadomienie o cesji wierzytelności z tytułu umowy nr. (...) na rzecz (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W. (zawiadomienie – k. 36).

Pismem z dnia 6 października 2011 roku (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 22.814,06 złotych (wezwanie – k. 37).

Pozwany prawidłowo zawiadomiony (zpo- k.58v.) nie stawił się na rozprawie w dniu 19 marca 2014 r.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o zgromadzone w aktach sprawy, a wskazane wyżej dokumenty.

Sąd dał wiarę tym dokumentom, gdyż ich prawdziwość i wiarygodność w świetle wszechstronnego rozważenia zebranego materiału nie nasuwa żadnych wątpliwości i nie była kwestionowana przez żadną ze stron.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo w większości zasługiwało na uwzględnienie.

Na wstępie należy wskazać, że strona powodowa wnosząc o sporządzenie uzasadnienia wyroku w niniejszej sprawie ograniczyła je do pkt. 2 wyroku (k.69).

Przyjęcie za prawdziwe twierdzeń powoda (art. 339 § 2 k.p.c.) dotyczy wyłącznie okoliczności faktycznych i nie zwalnia sądu orzekającego od obowiązku rozważenia, czy oświadczenia te uzasadniają należycie i w całości żądania pozwu i czy uwzględnienie tych żądań nie narusza obowiązujących przepisów. Sąd nie jest zatem zwolniony z obowiązku dokonania prawidłowej oceny materialnoprawnej zasadności żądania pozwu opartego na tych twierdzeniach (por. w tym zakresie orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 29 maja 1958 r., I CRN 969/57, publ. w OSNC 1960, nr 1, poz. 14 oraz wyroki tegoż: z dnia 15 września 1967 r.,

III CRN 175/67, publ. w OSNC 1968, nr 8-9, poz. 142, z dnia 15 marca 1996 r.,

I CRN 26/96, publ. w OSNC 1996, nr 7-8, poz. 108, z dnia 06 czerwca 1997 r.,

I CKU 87/97, publ. w Prok. i Pr. - wkładka 1997, nr 10, s. 44, z dnia 31 marca 1999 r.,

I CKU 176/97, publ. w Prok. i Pr. 1999, nr 9, s. 30). Jeżeli zatem w świetle przytoczonych przez powoda okoliczności brak podstaw do uwzględnienia żądania pozwu, sąd wyrokiem zaocznym oddał powództwo (w tym zakresie vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 06 czerwca 1972 r., III CRN 30/72, publ. w Biul. SN 1972, nr 10, poz. 178).

Zdaniem Sądu taka sytuacja, jak opisana powyżej, zachodziła w niniejszej sprawie.

Powód nie wykazał w całości zasadności dochodzonego roszczenia w kwoty 28.868,76 złotych. Wykazał jedynie wysokość należności w kwocie 16.037,47 złotych wynikającej z niespłaconej części umowy pożyczki oraz zasadności dochodzenia odsetek w oparciu o § 3 pkt. 4 umowy w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP (k.39v) od dnia wniesienia pozwu.

Należy zauważyć Sąd nie jest związany ustaleniami Sądu nadającego bankowemu tytułowi egzekucyjnemu klauzulę wykonalności, nie zachodzi też powaga rzeczy osądzonej. Powód powinien wykazać stosownie do art. 6 k.c. że przysługują mu poza wierzytelnością główną należności uboczne we wskazanej przez niego wysokości, a takiego dowodu nie przeprowadził.

Zgodnie z przepisem art. 194 ustawy z dnia 27 maja 2004 roku o funduszach inwestycyjnych – dalej u.f.i. (Dz.U. Nr 146, poz. 1546 z późn. zm.) w stosunku do konsumenta jak stwierdzono w wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11 lipca 2011r. niezgodnym z konstytucją księgi rachunkowe funduszu sekurytyzacyjnego, wyciągi z tych ksiąg podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych funduszu i opatrzone pieczęcią towarzystwa zarządzającego funduszem sekurytyzacyjnym oraz wszelkie wystawione w ten sposób oświadczenia zawierające zobowiązania, zwolnienie z zobowiązań, zrzeczenie się praw lub pokwitowanie odbioru należności mają moc prawną dokumentów urzędowych oraz stanowią podstawę do dokonania wpisów w księgach wieczystych i rejestrach publicznych.

Treść takiego wyciągu co do zasady powinna odzwierciedlać treść wpisów dokonywanych w księgach funduszu. Transakcja nabycia przez fundusz sekurytyzacyjny puli wierzytelności na zabezpieczenie emisji certyfikatów inwestycyjnych niewątpliwie powinna znaleźć odzwierciedlenie w księgach rachunkowych. Nie przesądza to jednak jeszcze, że konkretna wierzytelność faktycznie istnieje. W ramach kontroli rachunkowej nie jest bowiem oceniana strona prawna konkretnej transakcji i jej skuteczność w świetle prawa cywilnego. Celem prowadzenia ksiąg rachunkowych funduszu jest jedynie wykazanie dokonywanych operacji zakupu, lub sprzedaży w celach finansowych. Oznacza to, że sam fakt dokonania zapisu w księgach funduszu o istnieniu wierzytelności nie wiąże się z domniemaniem prawnym, że wierzytelność ta istnieje. Nie korzysta zatem z domniemania wynikającego z art. 244 § 1 k.p.c. Brak bowiem jakiegokolwiek sposobu kontroli prawidłowości podstaw dokonywanych wpisów, poza ich prawidłowością formalną. Organy funduszu nie mają wystarczających kompetencji do zbadania, czy nabywana wierzytelność faktycznie istnieje. Należy pamiętać, że fundusze mogą nabywać wierzytelności od różnych podmiotów, a nie tylko od banków krajowych, których pozycja w zakresie wiarygodności wystawianych dokumentów jest wyższa. Nadmierne rozszerzenie domniemania wynikającego z art. 194 u.f.i. prowadziłyby do pogorszenia sytuacji dłużników (lub domniemanych dłużników) względem funduszy (tak Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały z dnia 7 października 2009 r., III CZP 65/09, LEX nr 522989).

Odnosząc powyższe do realiów niniejszej sprawy, wskazać należy, iż powód nie wykazał istnienia wierzytelności objętej wyciągiem z ksiąg funduszu w części dotyczącej należności ubocznych. Nie złożył dokumentów, z których wynikałoby istnienie spornej wierzytelności w dochodzonej wysokości.

Już tylko z tego powodu niniejsze powództwo podlegało oddaleniu w części dotyczącej należności ubocznych (punkt 2 wyroku), należało zaś je uwzględnić w części dotyczącej należności główne, albowiem pozwany nie zaprzeczył istnieniu wymienionego roszczenia.

Powyższego nie zmienia okoliczność, że wyrok wydany w niniejszej sprawie jest wyrokiem zaocznym, albowiem zgodnie z treścią art. 339 § 2 kpc –przyjmuje się za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie, chyba, że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

W świetle powyższego Sąd orzekł jak w punkcie 2 wyroku.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 100 kpc. Powód wygrał w 55%. W takim stosunku od pozwanego na rzecz powoda zasądzono zwrot kosztów zastępstwa procesowego na podstawie §6 pkt. 5 Rozporządzenia z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenie przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu. (Dz. U. Nr 163 poz. 349 z późn. zm.) oraz zwrot części stosunkowej opłaty sądowej od pozwu. (por. pkt. 3 wyroku)

Wyrokowi w pkt. 1 nadano rygor natychmiastowej wykonalności na podstawie art. 333 § 1 pkt. 3 kpc. (por. pkt. 4 wyroku)

ZARZĄDZENIE

(...)